

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

BARTOLOMEJ

ROČNÍK XXI.

ČÍSLO 3

MAREC 2013

**Volám t'a žiť - (Ne)bezpečné stretnutie - Ako sme začínali
Ide vždy o celého človeka - Pánov krst - Krása, život, plodnosť
Zakladateľka piaristiek - Skautský ples**

Farská chata 8. - 10. február 2013, Horná Ves

Detský maškarný ples 10. február 2013, Piaristická spojená škola F. Hanáka

Pod' s nami 16. február 2013, Solka

A Boh povedal: „Volám t'a žiť!“

Už dlhší čas v mojom vnútri rezonuje 16. kapitola proroka Ezechiela. V nej sa veľmi krásnym spôsobom opisuje láska Boha k človeku. Píše sa tam o tom, ako Boh pozdvihol človeka z jeho pádu a obnovil jeho život.

Náš nebeský Otec túto skutočnosť prirovnáva k obrazu dievčatka, ktoré jeho rodičia odhodili, lebo sa im znepáčilo. Dieťa ležalo na poli vo vlastnej krvi, zomieralo - a vtom prechádzal okolo Boh. Zdvihol ho zo zeme a hovoril mu: „Ži, volám t'a žiť!“ Potom ho obmyl vodou, obliekol ho, staral sa oň, zveľaďoval ho, okrášľoval, adoptoval ho za svoje, a tým sa dievča stalo jeho dedičkou...

Prišiel však zvrát. Nebeský Otec opisuje, ako dievča neho odišlo, začalo smilniť s každým, kto išiel okolo a páchať mnoho iných zlých vecí. Boh sa vydal hľadať ho

a priviesť opäť k životu, aby bolo šťastné. Jeho slová: „Volám t'a žiť!“ preň stále platia.

Myslím si, že tento obraz zodpovedá aj aktuálnemu obdobiu pôstu a nastávajúcemu obdobiu Veľkej Noci. Človeku dobitému svojimi hriechmi dáva Boh čas, kedy môže znovu povstať, vymaniť sa zo zlozvykov, ktoré sú na ňom nalepené už dlhé roky, a z ťažkostí, ktoré sa mu možno už stali samozrejmy. Náš Boh je plný života a hovorí aj každému jednému z nás: „Pod', volám t'a žiť!“

Vyprosujem všetkým čitateľom požehnané pôstne obdobie, aby sme na Veľkú Noc všetci mohli volať: „*Pán je moje svetlo a moja spása, koho sa mám báť? Pán je ochranca môjho života, pred kým sa mám strachovať?*“ (Ž 27)

Ján Kraus, kaplán

Foto: sxc.hu

Deviatník a pobožnosti k Božiemu milosrdenstvu

Ružencové bratstvo sv. Bartolomeja Prievidla-mesto pozýva na Deviatník a pobožnosti k Božiemu milosrdenstvu v dňoch od **Veľkého piatku 29. marca 2013 do Nedele Božieho milosrdenstva 7. apríla 2013** vo farskom kostole Sv. Bartolomeja v Prievidzi. Rozpis termínov a časov modlitieb uverejníme v budúcom čísle farského časopisu Bartolomej. Bratia a sestry, príd'te si načerpať hojnosť milostí z prameňa Božieho milosrdenstva!

A či nám nehořelo srdce?

Duchovná obnova spoločenstva PIAR

Cez víkend sú školy zatvorené a pusté. Zahalené do tmy a ticha. Avšak piaristická škola v dňoch 15. - 17. februára 2013 bola výnimkou. V piatok 15. februára sa konal na gymnáziu Deň otvorených dverí a pre spoločenstvo PIAR škola zostala otvorená aj v sobotu a nedeľu. Mladí zo spoločenstva prichádzali, aby prežili bližší čas s Bohom a Jeho SLOVOM.

Program tvorili prednášky, spoločné zdieľania, meditácia so Svätým písmom, dynamiky, sv. omše a spoločné modlitby. Hlad (väčší a silnejší ako ten po chlebe, hlad po Jeho Slove) lákal. A všetci, ktorí prijali

tento pokrm, Jeho slovo, odchádzali nasýtení Božou prítomnosťou, povzbudení vyjsť do ulíc a hlásať evanjelium - radostnú zvesť všetkým.

Frederika Beňová: „*Pre mňa to bol veľmi požehnaný čas. Odrazový mostík, ktorý som naozaj potrebovala. Spoznala som, aký poklad v sebe skrýva Biblia. Podáva nám riešenie na každý problém nášho života. Je obrovským povzbudením, je to slovo Otcovej lásky k nám. Veľmi ma zasiahlo zistenie, že vždy, keď otvárame Sväté písmo, prichádza Boh, pretože Sväté písmo je Božie slovo, a skrze toto slovo ma zasahuje Jeho láska. Teraz už viem, že keď budem pevne stáť na Jeho slove, nezakolíšem sa. Sväté písmo je skutočne zbraňou.*

Bol to pre mňa víkend Božieho Duha, Božej moci a Božej lásky. Ďakujem všetkým ľuďom, ktorí sa zapojili do realizácie tejto duchovnej obnovy, lebo vďaka nej som bližšie spoznala nášho milujúceho Otca cez Jeho SLOVO.“

Text a foto: Zuzana Marošiová

Farská chata

Konečne tu bol piatok 8. februára 2013 a odbila šestnásť hodina! Tak sme sa my - miništranti, Bartolmejčatá, deti z jasličkovej pobožnosti a naša dvaja kapláni - šťastne nalodili do áut. Po pár minútach sme dorazili do Hornej Vsi. Rozdelili sme si izby a začali sme sa vybalovať.

Po chvíli sme sa presunuli do malého kamenného kostolíka, kde sme

mali sv. omšu. Potom nás čakala chutná večera a večerný program. Zahrali sme si niekoľko hier, pár zoznamovacích (medzi inými aj obľúbené rande) a nasledoval sladký spánok.

Druhý deň bol náročný. Po katechéze o priateľstve, ktorú mal pán kaplán Michal, sme sa vybrali na svah. Poriadne sme sa vybláznili na sánkach a na záver sme si dali tímo-

vú guľovačku. Celí uzimení sme sa tešili na sladký obed.

Poobede sme vyrábali darčeky pre svojich zvereníčekov. Na návštevu k

nám prišiel Tomáš Kuník a porozprával nám o misiách. Deň sme ukončili diskotékou vo veľkom štýle.

A bola tu nedeľa, posledný deň nášho pobytu! Svätú omšu sme mali v obci Radobica. Na nedeľný slávnostný obed k nám prišiel vzácny hosť, pán dekan Martin Dado.

Plný dojemov a zážitkov sme sa vracali domov - s pocitom, že sa nevieme dočkať ďalšej podobnej akcie!

Text: Martina Stančíková

Foto: Martina Humajová

Pôstne „Pod' s nami!“

V sobotu 16. februára 2013 sa ráno o 9:15 pri farskom kostole v Nitrianskom Pravne stretli mladí z prievidskeho a bojnického dekanátu v rámci stretiek **POD' S NAMI!**.

Keďže sa začal milostivý pôstny čas, s túžbou v srdci viac spoznať zmysel pôstneho času a zažiť spoločenstvo s Bohom sa spoločne vydali na menšiu púť na Kalváriu, kde sa spolu s kňazmi pomodlili križovú cestu. Celým stretnutím mladých sprevádzal úryvok Žalmu 139: „Pane, Ty ma skúmaš a vieš o mne všetko .. rozumiem všetkým mojim cestám...“

Po križovej ceste nastal čas na budovanie spoločenstva - spoločná

opekačka a radostné hranie hier. Zo stretnutia mladí odchádzali s predsa vzatím, ako prežiť tento pôst a s odhodlaním byť Bohu k dispozícii.

Text: Anežka Gúberová

Foto: Romana Rybanská

Našu farnosť navštívil riaditeľ Pápežských misijných diel

V piatok 30. novembra 2012 prišiel do Prievidze na pozvanie Misijného klubu riaditeľ Pápežských misijných diel vdp. Viktor Jakubov. O činnosti Pápežských misijných diel chodí rozprávať po celom Slovensku, sám bol na misiách 11 rokov v Rusku - v Moskve, Petrohrade a Kursku.

Na svätej omši, ktorú v Prievidzi celebroid, spomenul ako môžeme pomôcť misionárom. Modlitbou, obetovaním utrpením za misionárov a tiež pomôže nejaká korunka, ktorú pošleme na misie. Ohlasovanie Božieho kráľovstva je základné poslanie cirkvi. Misionári sa nestarajú len o duše, ale aj o telo, spravujú nemocnice, školy a sirotince.

Po svätej omši misionár všetkým prítomným priblížil históriu zakladateľov Pápežských misijných diel a premietol film z misijnej návštevy v africkej krajine Burkina Faso (v preklade ľud spravodlivých). V kra-

jine panuje bieda, v období sucha jedia ľudia len jedenkrát denne, večer. Sú na to zvyknutí. Tri roky sa pripravujú na krst a prijatie eucharistie, ktorú prijímajú s veľkou úctou.

Nech Boh požehná prácu vdp. Viktora Jakubova i všetkých misionárov. Kto chce misiám tiež pomáhať, môže sa zúčastňovať pravidelných stretnutí Misijného klubu v Prievdzi. Stretávame sa každý prvý utorok v mesiaci na fare.

Text a foto:

M. Dalmadyová,

Klub priateľov misií

Deviaty skautský ples

Skautský ples má v našom zbore veľkú tradíciu, takže sme ho ani tento rok nemohli vynechať z ponuky podujatí. Rok 2013 je pre slovenských skautov jedinečný, oslavujeme 100. výročie založenia skautingu na Slovensku. Aj deviaty prievdzský skautský ples sa preto niesol v duchu storočných osláv.

Na skautský ples sme, tak ako zvyčajne, pozvali i našich rodičov a priateľov skautingu. Program okrem zábavy účastníkom priniesol aj množstvo informácií o histórii skautingu na celosvetovej úrovni, ale i o histórii skautingu na Slovensku - a tiež v našom meste. Zábava a tanec vyústili do polnočného sviečkového kruhu, ktorý vytvorili všetci z nás. Našej milej organizácii sme spoločne zaspievali dobre známe Happy birthday, resp. Veľa šťastia, zdravia.

Tohtoročný ples bol pre náš skautský zbor naozaj výnimočný. Účast bola naozaj veľmi vysoká a všetci sme sa dobre bavili do skorého rána. Myslím si, že sme dôstojne oslávili naše veľké jubileum, pospomínali na staré časy, no hlavne sa stretli a utužili naše spoločenstvo.

Text: Paulína Krchňavá - Pajda

Foto: M. Melicherčíková

Na soboty s deťmi u piaristov sa my, animátori, zvykneme tešiť. Avšak hosť, ktorý k nám mal zavítať 16. februára, prinášal so sebou niečo, pred čím sme i my mali rešpekt. A už vôbec sme nevedeli, s akými pocitmi prídu na stretko samotné decká!

Februárové sobotné popoludnie. V priestoroch piaristickej školy sú zhromaždené deti i my - a vo dverách sa objavuje pán Michal Zachar, nadšenec pre entomológiu. Ak náhodou (tak ako ja) nevíete, kto je entomológ, tak je to profesionálny alebo amatérsky prírodovedec - zoológ, ktorý sa zaoberá štúdiom hmyzu - entomológiou.

Nielen malí, ale aj veľkí sa však hmyzu zvyknú báť. I my, animátori, sme po tom, čo pán Zachar dokončil rozprávanie o svojich zážitkoch z ciest, ktorých bolo, mimochodom neúrekom, a vytiahol z látkového vrecúška ozajstného živého hada, mali na mále. Čo spravia deti?

Musím sa priznať, že náš predpoklad - deti sa budú báť alebo budú pri najmenšom nesvoje - sa nepotvrdil. Po krátkom osmelení putoval hadík z rúk do rúk a deti sa s ním fotili jedna radosť! Zato animátori, ktorí mali, samozrejme, situáciu „pod kontrolou“ J, sledovali radšej hada z bezpečnej vzdialenosti.

Tarantula, gekončík a agama. Všetky tieto živočíchy nám dokázali, že deti dokážu byť mnohokrát omnoho odvážnejšie, ako sme my, dospelí. Pokúsili sme sa túto domnienku aspoň chabo vyvrátiť tým, že sme si viac či menej ochotne chytili dané zvieratká do rúk a v sprievode jemných úškrnov sme predstierali nemiernu odvahu.

Stretnutie sa pomaly chýlilo ku koncu. Deti, rodičia a možno i animátori prekročili vlastný prah obáv a strachu. Stálo to však za to. Mali sme totiž možnosť stretnúť sa s živočíchmi, ktoré inak vidíme iba v ZOO alebo v televízii.

Za to všetko patrí vďaka pánovi Zacharovi i deťom, ktoré prišli na naše stretko. Už teraz sa tešíme na ďalšie!

Text: Jakub Ježík

Foto: P. Ján Hríb, SchP.

Vernosť nie je slabosť

V dňoch 11. - 17. februára sa na Slovensku uskutočnil Národný týždeň manželstva. Táto vzácna myšlienka, podporujúca diablom najviac prenasledovanú inštitúciu, mala skonkrétnenie vo farnostiach v podobe prednášok, besied, diskusií...

U nás, v Prievidzi sme slávili „špeciálnu sv. omšu“ u piaristov 14. februára. Celebrantom bol páter Janko Hríb, SchP. Pri sv. omši za manželov a za rodiny s tematickým príhovorom si manželia obnovili svoje sľuby doživotnej vernosti v dobrom aj v zlom, v šťastí aj v nešťastí, v zdraví aj v chorobe. Po sv. omši sa konalo agapé. Rozhovory v priateľskom duchu boli prirodzené a spontánne.

Som vd'ačný, že som sa mohol slávnosti zúčastniť ako koncelebrant. Nech sa Pán Ježiš oslávi cez jednotu manželov.

Všetkým vrelo odporúčam stránku www.ntm.sk plnú inšpirácií a potenciálneho obohatenia a naplnenia, z ktorej si dovoľím zacitovať: „Novinár sa opýtal staršieho man-

želského páru: „Ste spolu už 65 rokov. Aké je tajomstvo vášho vzťahu?“ Stará žena odpovedala: „To je jednoduché. Obaja sme sa narodili v dobe, kedy bolo zvykom všetko pokazené opraviť, nie vyhodit!““

Michal Lajcha, kaplán

Kvetný víkend v Banskej Bystrici

V dňoch 22. - 24. 3. 2013 sa v našej diecéze uskutoční stretnutie mladých známe pod názvom Kvetný víkend. Hlavnými hosťami na Kvetnom víkende budú Maria Teresa a Ruggero Badano - rodičia blahoslavenej Chiary Luce z Talianska.

Duchovná príprava na toto stretnutie bude prebiehať prostredníctvom katechéz, ktoré sú k dispozícii na stránke www.dcmmajak.sk. Prvá katechéza má názov DNU. V utorok 5. februára ju odvysielala TV LUX v relácii Doma je doma, bude zachy-

tená aj v archíve televízie. Od 22. 2. 2013, čiže mesiac pred Kvetným víkendom, sa začala modlitebná kampaň pod názvom "30 dní s Chiary". Každý deň si môžete pozrieť na spomenutej webovej stránke myšlienky blahoslavenej Chiary Luce z knihy Mám všetko (Osemnásť rokov života Chiary Luce) od spisovateľa Michele Zanzucchi. Prostredníctvom svedectva Chiarinho života sú všetci pozvaní zapojiť sa do príprav nielen na Kvetný víkend, ale i na to všetko, čo žije každý z nás tam, kde sa práve nachádza.

-eb-

Čo je nové u piaristov

Maškarný ples sa niesol v znamení výročia školy

V duchu slov sv. Jozefa Kalazanského: „Nič si nedal Kristovi, ak si mu nedal celé svoje srdce.“ sa 10. februára 2013 konal u piaristov detský maškarný ples.

V tomto roku si piaristická škola pripomína 20. výročie znovuoobnovenia svojej činnosti v Prievidzi. Sprítomnenie myšlienky sv. Jozefa Kalazanského - vzdelávať a vychovávať deti a mladých - sa nieslo aj celým prievidským piaristickým karnevalovým popoludním. Deti mali možnosť presvedčiť sa o tom, že škola nemusí byť vždy len strašiakom, ale aj možnosťou navzájom sa stretnúť, spoznať a zabaviť.

Nech dobrý Boh aj naďalej požehnáva toto dielo, pretože ho sám vytvoril. Za to mu patrí veľká vďaka!

Text: P. Ján Hríb, SchP.

Foto: Monika Reiselová

Žiaci sa lyžovali na Krahuliach

V dňoch 17. - 22. februára sa žiaci Piaristickej spojenej školy F. Hanáka v Prievidzi (siedmáci a sekundáni) zúčastnili už tradičného lyžiarskeho výcviku na Krahuliach.

Okrem vylepšenej schopnosti stáť na lyžiach sa nádejní lyžiari naučili aj vzájomne sa povzbudzovať a pomáhať si. Zároveň dostali príležitosť lepšie sa spoznať. V neposlednom rade sa snažili i o obnovenie svojho vzťahu s našim „Najvyšším“ vo sv. omši a v prijatí sviatosti zmierenia.

Bohu vďaka za niekoľko pekných a hlavne užitočne strávených dní!

Text a foto: P. Ján Hríb, SchP.

Piaristická škola: Ako sme začínali

Dňa 1. septembra 1993 sa v Prievidzi prvýkrát v samostatnej Slovenskej republike otvorili dvere Piaristickej školy Františka Hanáka. Do školských lavíc zasadli žiaci štyroch tried. V 1. ročníku boli otvorené triedy 1.A a 1.B a ich triednymi učiteľkami sa stali Mgr. Vilma Dušíčková a Mgr. Bronislava Bobušová. V 2. ročníku boli taktiež dve triedy 2.A a 2.B s triednymi učiteľkami Andreou Považanovou (vtedy Krettovou) a Adrianou Tkáčovou.

Jedinou učiteľkou, ktorá v súčasnosti pôsobí na piaristickej škole, a bola aj pri jej otvorení v roku 1993, je PaedDr. Bronislava Bobušová. Opýkali sme sa jej ako si spomína na prvé dni a mesiace obnoveného piaristického diela v Prievidzi.

Milá Bronka, ty si prítomná v našej škole od začiatku jej obnoveného fungovania, a teda si v istom zmysle jedna z najpovolanejších ľudí zhodnotiť jej 20-ročnú existenciu. Ako vnímaš ty spomínaných 20 rokov v živote školy i vo svojom vlastnom živote?

Nerada by som bola v úlohe hodnotiteľa. To prislúcha niekomu inému a nie mne. Prvý riaditeľ našej školy, páter Ján Lichtner, hovorieval, že výsledky našej práce budeme vidieť po 15 - 20 rokoch, keď budú mať naši prví žiaci svoje vlastné deti a privedú ich možno opäť do našej školy. Myslím, že ten čas je tu a uvidíme, čo sme zasiali....

A začiatky školy? Boli krásne a inšpirujúce. Dodnes čerpám z toho, čo sme zažili v prvých rokoch. Nadšenie pre toto dielo bolo veľké a je vo mne dodnes. Páter Ján Lichtner bol otcom i dušou celej školy, tvorivý, vnímavý, ochotný slúžiť. Všetkých nás podporoval i po duchovnej stránke. Popritom nezanedbával prácu riaditeľa a kňaza.

Verili sme, že škola sa dá robiť aj ináč, ako to bolo zvykom dovtedy. Všetci sme sa snažili vytvoriť svoju prácu a prístupom čo najlepšie meno našej školy. Ľudia nám dôverovali. Postupne sme sa rozrastali, prichádzali noví pátri, žiaci, učitelia, vychovávatelia... V škole vládla rodinná atmosféra. Ale naozaj nie je možné opísať množstvo vecí a akcií, ktoré sa udiali za 20 rokov, je toho veľmi veľa.

Kto bol hlavným iniciátorom znovuoobnovenia piaristickej školy? Ako sa mu podarilo získať pre túto myšlienku rodičov viac ako sedemdesiatich žiakov a zároveň nových učiteľov?

Hlavným iniciátorom znovuoobnovenia piaristickej školy bola rehoľa piaristov, ktorá poverila jedného zo svojich pátrov úlohou pripraviť a otvoriť základnú školu. Pátra Jána Lichtnera, prvého riaditeľa piaristickej základnej školy, povolali z Dolného Dubového v roku 1990 do Prievidze.

Páter mal jasnú predstavu o tom, čo všetko je nutné urobiť pred samotným otvorením školy. Venoval sa malým deťom na svätých omšiach, pripravoval detské nedeľné popoludnia pre deti a ich rodičov, písal rozprávky, príbehy, skladal básne, piesne a robil mnoho ďalších

iných aktivít, vrátane služby kňaza. Vytvoril postupne spoločenstvo ľudí, ktorí boli ochotní nezištne pomáhať a spolupracovať.

Po dvoch rokoch príprav, keď sa na verejnosti objavila myšlienka otvorenia školy, boli niektorí rodičia ochotní zveriť svoje deti našej škole. Páter Ján nechcel naraz otvoriť celú plnoorganizovanú základnú školu, ale len prvý a druhý ročník. Postupne sa mala škola rozrastať o ďalších prvákov. Podľa neho dôležité bolo prijímať deti od prvého ročníka a venovať sa ich výchove a vzdelávaniu až po deviatu triedu alebo maturitu. O tri roky neskôr sa otvorilo pod jeho vedením aj piaristické osemročné gymnázium. A čo sa týka učiteľov, nebolo veľa tých, ktorí boli ochotní pracovať v takejto škole. Politická situácia v tom čase nebola ustálená, cirkevné školy vznikali na Slovensku pomaly a mali mnoho problémov. Boli len štyri roky po „nežnej“ revolúcii a nebola žiadna istota, že škola vydrží a bude sa jej dariť. Mnoho ľudí vôbec netušilo, čo je to rehoľná škola a aké je jej poslanie.

V Prievidzi sa našli len dve pani učiteľky, ktoré boli ochotné ísť do neistoty: Mgr. Vilma Dušičková a Mgr. Andrea Krettová. Mgr. Adriána Tkáčová sa prisťahovala z Komárna a ja som prišla zo Žiliny. Okrem nás tu boli ešte dve pani vychovávateľky, jedna pani upratovačka, neskôr aj pani ekonómka. Páter Ján Lichtner si však dal tú námahu a rok pred otvorením školy každú z nás, ktorá mala žiadosť o prijatie do piaristickej školy, navštívil v meste, v ktorom sme dovtedy učili a strávil s nami vyučovanie. Neskôr nás pozýval na stretnutia s deťmi, ktoré sa organizovali ešte pred otvorením školy. Navštívili sme spolu piaristickú školu vo Viedni. Záležalo mu na tom, aby sme videli, ako to funguje v zahraničí. Veľa sme sa

Prvé triedy 1993/94

1.A - triedna učiteľka
Vilma Dušičková

1.B - triedna učiteľka
Bronislava Bobušová

2.A - triedna učiteľka
Andrea Krettová

2.B - triedna učiteľka
Adriana Tkáčová

rozprávali o poslaní piaristickej školy, i o poslaní a zodpovednosti učiteľa v takejto škole.

Učila si niekedy aj na štátnej škole? Môžeš to nejakým spôsobom porovnať?

V Žiline som učila jeden rok v štátnej škole, potom i na cirkevnej, ktorá, bohužiaľ, dnes už neexistuje. Určite sú isté rozdiely medzi štátnou a cirkevnou školou. Skúsenosť mi však hovorí, že v každom type školy sú najpodstatnejšie vzťahy. Vzťahy medzi deťmi a učiteľmi, vzťahy medzi učiteľmi navzájom, vzťahy medzi vedením školy a pracovníkmi. A aby mohli byť dobré vzťahy, musia byť ľudia vychovaní, tolerantní, rozhladení, obetaví a musia mať úctu k človeku. V každej škole som stretla dobrých ľudí, ktorým išlo o dobro veci.

Aké boli materiálne a duchovné podmienky školy v jej začiatkoch?

Materiálne podmienky? Na jednej strane bola pekná myšlienka - piaristická škola. Na druhej strane - stará zdevastovaná budova, zničená komunistickým režimom, ktorá potrebovala rozsiahlu rekonštrukciu. Bez pomoci mnohých ľudí a firiem, ktorí pomáhali nezištne, pretože chceli podporiť dobré dielo, ktorému verili, by sa to nikdy nepodarilo. Iba ten, kto to videl na začiatku, vie, že to bol zázrak. Veľká vďaka patrí všetkým, ktorí pomáhali vtedy a aj dnes.

A duchovné podmienky? Pátri Ján Lichtner, Pavol Kollár a Alojz Orlický nám boli k dispozícii v každom čase. Starali sa o pozdvihnutie ducha učiteľov, vychovávateľov, detí i rodičov. Stredobodom našej školy, kde mohol každý načerpať silu, bola a aj dnes je kaplnka. V nej sa slúžili triedne sväté omše, každý deň bola

ustavičná modlitba, pravidelne sa organizovali duchovné obnovy pre zamestnancov školy alebo pre rodičov. V kostole sa slúžila každý mesiac školská svätá omša.

Mohli by sme atmosféru v začiatkoch školy prirovnať k nadšeniu, aké vládlo v našej krajine po nežnej revolúcii v roku 1989? Nadšenie po revolúcii však u mnohých ľudí vystriedal skepticizmus. Možno ho vnímať po rokoch aj na našej škole?

Nadšenie bolo veľké, ale to samé by nestačilo, keby nebolo Božieho požehnania. Vtedy tu bolo asi 10 zamestnancov, okolo 80 detí, dnes je niekoľkonásobne viac detí i zamestnancov. Podmienky sa po 20 rokoch trochu zmenili. Nie je však dôležité, či nás je 100 alebo 1000, dôležité je žiť v pravde. Nesmieme zabúdať na to, že máme byť soľou pre tento svet. Každý učiteľ, ktorý začne pracovať v takejto škole, si musí byť vedomý obrovskej zodpovednosti, pretože pracuje na Božom diele.

Je pravda, že sme si vývoj spoločnosti po revolúcii predstavovali inak. Naša škola žije v tejto spoločnosti a dotýka sa jej všetko, čo sa v nej deje. Ako bude škola napredovať, závisí od ľudí, ktorí v nej pracujú a rozhodujú o nej.

Prajem našej škole všetko dobré. Má pred sebou ešte veľa práce a jej pôsobenie v dnešnom svete je ťažké, ale nesmierne dôležité. Jej úlohou je vychovať ľudí nielen vzdelaných, ale hlavne ľudských, s pevnými morálnymi zásadami.

Ďakujem za rozhovor a prajem ti požehnané ďalšie roky v tvojom povolání učiteľky i v súkromnom živote.

Elena Blašková
Foto: archív školy

Ide vždy o celého člověka

V minulej katechéze o uzdravení sme rozprávali o Božej túžbe po tom, aby mal človek život v plnosti. Dnes by sme sa pozreli na spôsob, akým náš Pán Ježiš uzdravuje.

Keď sa pozrieme do Svätého písma, môžeme si všimnúť, že Pán Ježiš uzdravoval rôznymi spôsobmi - na niekoho vložil ruky, niekomu povedal „*chod' a nech sa ti stane ako si uveril*“, inému povedal „*odpúšťajú sa ti hriechy*“, a popri tom sa uzdravilo aj jeho telo (Mt 9,2). Môžeme si všimnúť, že Pánu Ježišovi išlo vždy o celého človeka. Napr. keď chorého pri rybníku Betsata uzdravil zo slepoty, následne ho vyhladal v chráme, aby s ním hovoril o oslobodení od hriechu (Jn 5,1-18). Teda Pánovi Ježišovi šlo o jeho telo, dušu aj ducha. Nechcel nechať jedno bez druhého.

A rovnako je to aj v našich životoch - keď sa modlíme za uzdravenie, Ježiš uzdravuje to, čo práve najviac potrebujeme. Niektí sa napr. začne modliť za uzdravenie svojej telesnej choroby a Pán Boh mu možno povie, že najprv treba pomôcť tvojmu duchu - možno máš v srdci nejaké neodpustenie, ktoré spôsobuje, že tvojmu životu sa nedarí nielen vo vonkajšej sfére, ale hlavne vo vnútornej - že si nešťastný. A keď človek s Božou pomocou prekoná túto chorobu ducha, zrazu sa začne meniť aj telo. Inokedy napr. práve uzdravenie tela privedie človeka k tomu, aby viac otvoril srdce Bohu, ktorý je k nemu taký dobrý.

Preto je uzdravenie vždy cestou. Nejde všetko hneď. Keď príde na nás nejaká choroba, problém, je dôležité pýtať sa Pána Boha, o čo vlastne ide - a hlavne, čo s tým má-

me robiť. Ježiš je vodca, ktorý nás chce previesť každou ťažkosťou, dôležité je však pýtať sa ho, akým spôsobom to chce vykonať.

A nakoniec priorita. Pre nášho Pána Boha je vždy najdôležitejšie naše šťastie. Preto vždy riadi proces uzdravenia tak, aby nás privedol k úplnému šťastiu. Niekedy je však pre človeka v určitom čase veľmi potrebné, aby aj bojoval s nejakou ťažkosťou.

Myslím si, že je všetkým úplne jasné, že Pán Boh mohol uzdraviť bl. Jána Pavla II. z Parkinsonovej choroby na sklonku jeho života. No pre tohto svätca bolo oveľa väčšou radosťou niest tento kríž a obetovať ho za spásu sveta, ako by mal byť bez neho. Asi by sám prosil nášho Pána, aby mu pridal nejakú ťažkosť, aby ju za ľudstvo mohol obetovať.

Preto Pán Boh niekedy nezoberie chorobu, ale naopak, dá nám silu a dokonca nadprirodzenú radosť z toho, že svoju ťažkosť môžeme používať pre pomoc svetu a aj sebe. Ved' mnohí máme tú skúsenosť, ako aj utrpenie dokáže človeka premeniť - obmäkčiť jeho srdce, darovať pokoj, posilniť dôveru - a po tom

istotne túžime všetci.

Vyprosujem nám všetkým, aby Pán premieňal a uzdravoval každého z nás podľa svojej vôle, aby sme

boli pohotoví prinášať všetkým jeho radostnú zvesť (Ef 6, 15).

Text: Ján Kraus, kaplán

Obrázok: Wikipedia

Pánov krst

Sv. Hypolit o tajomstve Pánovho krstu hovorí: „Ježiš prišiel k Jánovi a prijal od neho krst. Aká nepochopiteľná, obdivuhodná vec! Nekonečnú riekou, ktorá obveseľuje Božie mesto, obmýva troška vody. Neobsiahnuteľný prameň, z ktorého prýšti život všetkých ľudí a je bez konca, ponára sa do trošky pominuteľnej vody. Ten, ktorý je všade a nikde nechýba, ktorého nemôžu pochopiť anjeli a je nedostupný ľudskému pohľadu, prichádza na krst, ako sa jemu páčilo.“

Potrebné je uvedomiť si, že v Ježišovom krste nejde o to isté ako v našom krste. My sme sa narodili s dedičným hriechom. Chýba nám prvotná svätosť a dokonalosť, ktorú Boh od nás právom očakáva. Chýba nám Boží život. Ježiš ako Bohočlovek nepotreboval krst na odpustenie hriechov a očistenie. Sv. Ján Krstiteľ vyhlásil: „Hľa Baránok Boží, ktorý sníma hriechy sveta.“ Ježiš berie na seba hriechy, ktoré budú očistené jeho krvou. Jeho krst je akousi solidaritou s hriešnym ľudstvom.

Uvedenie do poslania

Kým návšteva troch mudrcov predstavovala Zjavenie Pána pohanským národom, pri Ježišovom krste bolo zjavené Najvnútornejšie tajomstvo Boha vyvolenému ľudu. Celá Najsvätejšia Trojica sa zúčastňuje na veľkom zjavení na brehu Jordána. Otec necháva zaznieť svoj hlas a vydáva svedectvo o svojom Synovi, Ježiš je predstavený ako Boží Syn a Duch Svätý zostupuje na neho viditeľným spôsobom.

Ježišov krst je akoby úradným uvedením do jeho spasiteľského poslania. Otec a Duch Svätý dávajú záruku, že Ježiš je Boží Syn a predstavujú ho svetu, aby svet prijal jeho

posolstvo. Sv. Peter, svedok Ježišovho krstu, v reči ku Korneliovi predstavil túto udalosť ako začiatok Pánovho apoštolského života: „Vy viete, čo sa po krste, ktorý hlásal Ján, dialo po celom Júdsku, počnúc od Galiley. Ako Boh pomazal Ježiša Nazaretského Duchom Svätým a mocou. On kade chodil, dobre robil a uzdravoval všetkých diablom posadnutých, lebo Boh bol s ním.“ (Sk 10,37-38)

Ježiš bol naplnený a pomazaný Du-

chom Svätým. Ako sa jeho pozemský život začal počatím z Ducha Svätého, aj jeho apoštolský život sa začal osobitným pôsobením Ducha Svätého. Duch Svätý sa naplno zmocnil Ježiša a viedol ho pri plnení jeho poslania.

To isté sa analogicky stáva s kresťanom. Krstom sa rodí pre život v Kristovi pôsobením Ducha Svätého, ktorý ho robí spravodlivým, obnovuje celé jeho bytie a robí z neho Božieho Syna. Keď vyrastie a má vedome a zodpovedne prijať na seba povinnosti vyplývajúce z kresťanského života, Duch Svätý sa mu vo sviatosť birmovania znovu dáva, aby ho posilnil vo viere a urobil z neho účinného Kristovho svedka. Celý život kresťana sa rozvíja pod vplyvom Ducha Svätého.

Potreba krstu pre človeka

Prečo človek potrebuje krst? Prečo Bohu nestačí skutočnosť, že sme sa narodili do sveta ako ľudské deti? Všetko súvisí s prvotným rozhodnutím človeka v Raji a stratou Božieho života. Človek sa svojou nesprávnou voľbou priklonil na stranu svojho zvodcu - diabla. Od tej chvíle celý náš ľudský svet leží v moci zlého. Diabol si na človeka robí nárok. Človek sa do jeho moci dostal tým, že mu uveril proti Bohu. Kristus nás vyslobodzuje spod tejto zvrátenej

moci. Vierou v Ježiša sme vyslobodzovaní a túto vieru vyjadrujeme aj vonkajším znakom krstu. V krste sme znovu prijímaní za Božie deti.

Boh spojil Spásu so sviatosťou krstu, ale sám seba neobmedzil iba na Sviatosť. Boh pozná aj iné cesty Spásy, ako je cesta Krstu. Ohlasovanie a viera je vždy nutná. Lebo bez počutia slova nemôže byť viera a bez viery sa nikto nemôže Bohu páčiť, ale už prvotná cirkev uznávala okrem klasickej formy krstu vodou aj krst krvou a to vtedy, keď niekto pre Krista vylial svoju krv, i keď ešte nebol pokrstený vodou. Podobne uznávala vždy aj krst túžby. Keď človek hľadá Spásu a túži po nej, i keď sa nestretol s niekým, kto by ho pokrstil vodou.

Sviatosťnú skutočnosť vyplývajúcu z trojitého ponorenia a zo vzývania Najsvätejšej Trojice dobre vystihol sv. Irenej: „Keď sme sa znovu zrodili krstom v mene týchto troch Osôb, boli sme pri tom druhom narodení obohatení dobrami, ktoré sú v Bohu Otcovi skrze jeho Syna s Duchom Svätým. Pokrstení prijímajú Božieho Ducha. Duch ich odovzdáva Slovu, to je Synovi. A Syn ich odovzdáva Otcovi a Otec im udeľuje neporušiteľnosť.“

Podobne učí sv. Gregor Teológ: „Všetci, ktorí sme pokrstení, už nepatríme diablovi, ale Bohu, preto žime dôstojne svojho povolania.“ A sv. Ambróz dodáva: „Uváž, keď si bol pokrstený, odkiaľ pochádza krst, ak nie z Kristovho kríža, z Kristovej smrti. Celé tajomstvo je v tom, že trpel za teba. V ňom si vykúpený, v ňom si spasený.“

Šimon Stančík, diakon

Krása - život - plodnosť

Ked' nás Pán Boh stvoril, povedal si: „...a bolo to veľmi dobré..“. Ne-skrýval spokojnosť a radosť zo svojho diela. Nevsadil nás len tak, do hocičoho. Pripravil nám najskôr miesto - nádhernú záhradu. Dal si záležať na tom, aby sa nám tu páčilo a aby sme boli šťastní.

Možno vám to pripomenulo, tak ako mne, prípravy na príchod očakávaného dieťatka. Rodičia chystajú výbavičku, postieľku, hrkálky... a všetko potrebné pre bábätko, aby sa cítilo dobre.

Keby mi niekto pred pár rokmi povedal, že raz budeme musieť bojovať, aby sme obhájili také, po tisícročia prirodzené a samozrejme veci, akými sú rodina, manželstvo, otvorenosť pre život, pre prijatie detí... možno by som vtedy na neho hľadela dosť neveriacky.

V dobe, keď za tieto prirodzené veci bojujeme, je veľmi potrebné vzájomne sa podporovať a pomáhať

si. Jednou z možností je zlepšiť informovanosť v oblasti manželskej plodnosti. Zorientovať sa, pochopiť a porozumieť rozdielom a božím zámerom pomáhajú viaceré kurzy metód prirodzeného plánovania rodičovstva.

V Prievidzi preto pripravujeme **kurz Symptotermálnej metódy**, ktorá k Billingsovej metóde pridáva pozorovanie ďalších symptómov, čím uľahčuje rozpoznávanie.

Prvé stretnutie sa uskutoční v nedeľu 10. marca 2013 o 16:30 hod. v Pastoračnom centre na Fare Zápotočky. Prednášať budú manželia Košťáloví z Bánoviec nad Bebravou. Metóda je vhodná pre páry, ktoré potrebujú ďalšie tehotenstvo oddialiť, ako aj pre páry s problémom vytúžené tehotenstvo dosiahnuť.

Kurz pozostáva z troch stretnutí s približne mesačným odstupom. To tretie je zvyčajne venované ekologickeému dojčeniu a návratu plodnosti po pôrode. Ak však máte otázky na túto tému už teraz, pokojne prídte na konzultácie.

Vítaní sú všetci, ktorí majú záujem, to znamená aj slobodní alebo starší, ktorí môžu cenné informácie podať ďalej. Bližšie informácie nájdete i na webovej stránke www.lpp.sk.

Text: Zuzana Bronišová
Foto: M. Melicherčíková

„V Hrozienkove, neďaleko fary,“ začala svoje rozprávanie babička, „bývali manželia Mlynárovci, ktorí mali sedem detí a z toho jediné dve dievčatá, dvojčatá. Nevedno, či preto, že dievčatá vyrastali medzi chlapcami, boli neposlušné, každá vari za dvoch chlapcov. Stále niečo vymýšľali a lotrovsťva kuli. Pani Mlynárová bola pobožná žena, tak nad nimi len rukami zalamovala, čo z nich vyrastie.“

Anka Mlynárová bola vernou priateľkou gazdinej, slečny Gitky, takže sa na fare často stretávali, spolu chystali do kostola rôzne veci a popritom sa veľa zhovárali.

V jedno nedeľné poobedie v strede adventu sa zišlo na fare viacero žien, že budú spolu vyšívať, pomodlia sa a nadviažu pár pekných piesní k Vianociam. Ako to býva, ženy si nielen zaspievali, ale prišli do reči aj ich deti.

„Anka,“ začala suseda Havranová, „čože tie tvoje dievčatá, kedyže ich vydáš?“

„Jáj, Hanka moja, tie majú ešte teľací rozum, netreba ich do vydaja siliť. A čože ti to zišlo na um?“

„Nuž, chytila som moju Maru, ako na Luciu začala vreckovku obšívaj.“

„A čože je to za výmysel?“ spýtala sa gazdiná, ktorá nepoznala miestne zvyky, lebo nebola rodáčkou z Hrozienkova.

„Nie je to výmysel, Gitka, ale stará povera,“ začala pani Mlynárová, „dievča obšije a vyšije vreckovku od Lucie do Vianoc, každý deň kúsok a cez poľnočnú omšu pri pozdvíhaní má cez ňu uvidieť svojho milého.“

„Juj, veď to sú čary, čo sa Bohu protivia,“ zhíkla farská gazdiná, a keby nebola na fare, vari by si aj odplula.

„Nuž, slečna Gitka, vy nie ste ešte zvyknutá, že bývate v bosoráckej dedine,“ dodala so smiechom suseda Havranová.

„Nuž, a čože to má s mojimi dvojčatami?“ opýtala sa so zlou predtuchou pani Mlynárová.

„Keď som sa pýtala mojej Mary, povedala, že jej to poradili vaše dievky,“ odvetila šepkajúc pani Havranová.

„Babské výmysly! To majú z toho, že vysedávajú u tej starej ježibaby Barónky,“ zanadávala Mlynárka.

„Ja som tam mojim deckám zakázala chodiť, je to stará čarodejnica, mnohým už rozum pomútila,“ odvetila namrzene Havranová a v tom rozčúlení sa pichla ihlou do prsta.

Prešlo pár dní a dvojčky behali po dome ako zbláznené, lebo nevedeli nájsť svoje čarovné vreckovky. Mame sa však nemohli priznať, lebo by ich bola remeňom dočiahla, tak sa len obzerali, preberali staré handry, ale vreckoviek nebolo. Lucie už bolo dávnejšie, nešili každý deň ako im Barónka nakázala, takže čaro už i tak nebolo nič platné. Dohodli sa, že oprobujú o rok.

Už sa blížil Štedrý deň, keď Mlynárka dokončila obrus na oltár. Zaniesla ho Gitke na faru a povedala jej, „Pozri Gitka, aká pekná paličkovaná práca sa mi vydarila, aj s výšivkou, len ho prestri na oltárik, ak sa ti ľúbi, to je dar od našej rodiny na Vianoce pre kostol.“

„Pán Boh zaplat, Anka, a ktože tak krásne tieto štvorce v strede vyšíl?“ zaujímala sa Gitka.

„Nikomu nehovor, ale to sú tie Luciiine vreckovky mojich dvojčiek. To bude naším tajomstvom,“ pošepkala Mlynárka a potmehútsky sa usmiala. Gitka o tom skutočne mlčala ako hrob.

Gazdiná Gitka občas pomáhala v kostole kostolníkovi. V ten rok pred Štedrým dňom tomu bolo rovnako, nechcela totiž nechať na chlapa ženské roboty. Prichystala so ženami do váz čečinu a množstvo kvetov a samozrejme, nezabudla vziať ani prestieranie na oltáre. Či to bola pravda, alebo to len ženy tvrdia, keď prestierala obrus od Mlynárovcov, zostala ako skamenená.

Ženy sa jej pýtali: „Čo sa deje, Gitka?“

Ale gazdiná akoby ich ani nepočula. Len sa striasla a nepovedala nič. Ani Mlynárka z nej nič nevydolovala, čo sa vtedy stalo, hoci dobiedzala skoro rok.

Prešiel rok či dva. Dvojčky dospeli a nebolo ich vídať. Gitka sa raz stretla na ulici s Ankou Mlynárkou a takto jej rečie: „Kdeže sa podeli tie tvoje dvojčky?“

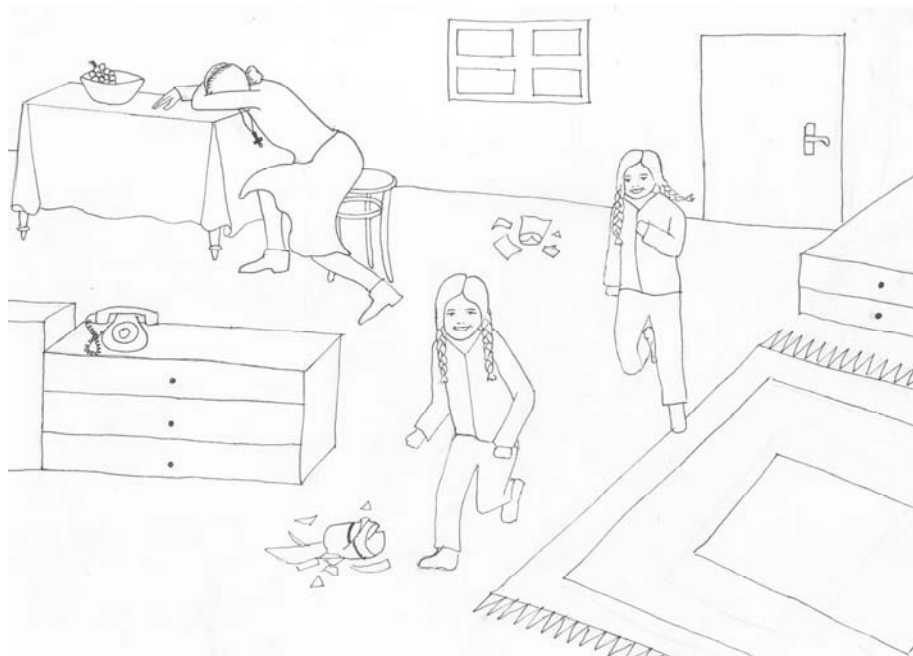
„Ale, ani mi nehovor, šli do služby do mesta, tam sa zoznámili s miestnymi reholnými sestričkami a ...“

„Nebodaj sú z nich novicky?“ skočila jej do reči gazdiná.

„Veru, ako si vedela, keď to nikto v Hrozienskove nevie?“ zostala prekvapená Mlynárka.

„Nuž, vedela, odkedy som prestierala na oltárik váš obrus,“ povedala gazdiná a neveriac ani čarom, ani sama sebe dodala: „Ale nehovor nikomu.“

Mlynárka vyvalene pozerala na gazdinú. Nikto sa presne nedozvedel, čo gazdiná videla, keď prestierala obrus pri bohostánku, ale po dedine sa ešte roky hovorilo, že si dvojčky našli spoločného milého - Pána Bo-

ha, ktorý sa gazdinej v tú chvíľu pripomenul.

Starej ježibabe Barónke, ako ju všetci prezývali, sa mladé vydajachtivé dievčatá vyhýbali veľkým oblúkom. Vedeli, že do kláštora dvojčky povolal Pán Boh, nie Barónka, ale čo ak...

Mlynárka chvíľu oplakávala svoje dcéry, ktoré sa skutočne rozhodli zasvätiť svoj život v kláštore, lebo nemala žiadnej pomocnej ženskej ruky v dome, ale bola i hrdá, že

dvojčky si našli takého dobrého ženícha.

O pár rokov pribudlo do domu Mlynárovcov päť krásnych mladých neviest a Anka Mlynárka nemala na ne žiadneho krivého slova. Len všade hovorila, že to Božie požehnanie jej vymodlili dvojčky.

Text: -mjl-

Ilustrácia: Stella Šimurková,
6. ročník (ZŠ Koš)

Zakladateľka piaristiek

Sv. Paula Montalová Fornéssová

Existencia mužskej rehole piaristov, ktorá sa venuje výchove a vzdelávaniu mládeže, nie je u nás na Slovensku (a najmä v Prievidzi) neznámym faktom. Poznanie skutočnosti, že vo svete podobnú činnosť vykonáva aj ženská vetva tohto rádu, však už nie je také samozrejmé. Pritom piaristky vznikli pred viac ako 150 rokmi.

Zakladateľkou rehole piaristiek sa stala Paula Montalová Fornéssová, Španielka, ktorá sa narodila 1. októbra 1799 v Arenys de Mar nedaleko Barcelony. Bola najstaršou z piatich detí. Ako desaťročná stratila otca, a tak bola od detstva zvyknutá pomáhať matke pri domácich prácach i pri dohliadaní na mladších súrodencov.

Katechéza detí

Paula sa už od mladosti angažovala vo farnosti. Pomáhala najmä pri katechéze detí. Neskôr sa rozhodla zasvätiť svoj život kresťanskému vzdelávaniu dievčat a mladých žien. Z jej iniciatívy vznikli dievčenské školy vo Figueras a v Sabadelle. Školy založila s pomocou svojej vernej priateľky Inés Busquetsovej.

Pri vyučovaní Paula vždy zdôrazňovala veľkú dôstojnosť ženy a matky. Jej cieľom bolo pripraviť dievčatá na úlohu vytvárania zdravých kresťanských rodín, bez ktorých by spoločnosť mohla sotva existovať. „Chcem zachraňovať rodiny!“ To bola výzva, ktorú si nestále opakovala.

Piaristky

Napokon v roku 1847 pod vedením otcov piaristov založila Paula ženskú vetvu piaristického rádu. Rehoľné sľuby zložila spolu s tromi priateľkami 2. februára. Z úcty k zakladateľovi piaristov prijala rehoľné meno Paula od sv. Jozefa Kalazanského.

Materský dom piaristiek sa nachádzal v Barcelone. Sestry svoj život

zasvätili výchove mladých dievčat a podobne ako otcovia piaristi, i oni okrem sľubu chudoby, čistoty a poslušnosti zložili i štvrtý sľub osobitnej starostlivosti o deti a mládež. Pri voľbe predstavenej rádu, napriek tomu, že ho sama založila, Paula túto funkciu nezískala. Hoci

to bolo nezvyčajné, Paula nebola sklamaná. Vníkala to ako znamenie toho, že Boh chce, aby pokračovala vo svojej práci čo najbližšie k dievčatám v zbožných školách, na čo by ako predstavená mala menej času. Osobne založila sedem škôl a sprostredkovane pomáhala pri zakladaní ďalších štyroch. Venovala sa i formácii dievčat, ktoré sa rozhodli stať členkami rádu.

Paula Montalová Fornéssová zomrela 26. februára 1889 v Olesa de Montserrat. Dožila sa úctyhodného veku 90 rokov. V čase jej blahorečenia v roku 1993 pôsobilo vo svete už viac ako 800 sestier, ktoré založili piaristické školy v 19 krajinách sveta. Svätorečená bola v roku 2001.

Pripravila: Petra Humajová

Životopisné údaje:

Ž. Podlejski: Sol' zeme a svetlo sveta 3;

www.saintsresource.com a

www.vatican.va

Spomienky na zosnulých

Dňa 1. mája uplynie rok, čo sme sa rozlúčili s našou drahou mamičkou, starkou a prastarou mamou **Margitou Považanovou**, rod. **Letavayovou**. S láskou spomínajú dcéra s manželom a deťmi, synovia Ján s rodinou, Jozef s rodinou, Jarko s rodinou a sestry Jojka, Lidka a celé rodiny. Kto ste ju poznali, venujte jej tichú spomienku s nami.

Dňa 30. marca uplynie 30 rokov, čo nás opustil náš drahý otecko, starký a prastarký **Štefan Považan**. S úctou a láskou na neho spomínajú deti Mária, Ján, Jozef a Jaroslav s rodinami. Ďakujeme všetkým, ktorí si s nami v modlitbách pripomenú jeho pamiatku.

Kto v srdci žije, neumiera.

10. marec 2013 - 4. pôstna nedeľa

Č1 - Dnes som odňal od vás egyptskú potupu.

Joz 5,9a.10-12

R - Skúste a presvedčte sa, aký dobrý je Pán.

Ž 34

Č2 - Kto je teda v Kristovi, je novým stvorením.

2Kor 5, 17-21

Ev - Preto im povedal toto podobenstvo: Istý človek mal dvoch synov. Mladší si vyžiadal od otca časť majetku, ktorá mu patrí, všetko zobral a odcestoval do ďalekého kraja a tam svoj majetok premárnil, až začal trieť núdzu. Vstúpil teda do seba, vstal a šiel k svojmu otcovi. Keď ho zazrel otec, bolo mu ho ľúto a on povedal otcovi: „Otče, zhrešil som proti nebu i voči tebe. Už nie som hoden volať sa tvojim synom.“ Otec rozkázal sluhom pripraviť mu najlepšie šaty a veľkú hostinu. Keď to videl starší syn, vyčítal to otcovi, ale on mu povedal: „Tento tvoj brat bol mŕtvý a ožil, bol stratený a našiel sa.“

Lk 15, 1-3. 11-32

17. marec 2013 - 5. pôstna nedeľa

Č1 - Ľud, ktorý som si utvoril, bude ohlasovať moju chválu. Iz 43, 16-21

R - Veľké veci urobil s nami Pán a máme z toho radosť. Ž 126

Č2 - Zabúdam na to, čo je za mnou, a uháňam za tým, čo je predo mnou...

Flp 3,8-14

Ev - Potom im povedal. „Kto z vás je bez hriechu, nech prvý hodí do nej kameň.“ Ako to počuli, jeden po druhom sa vytrácali, až zostal sám so ženou, čo stála v prostriedku. Opýtal sa jej. „Žena, kde sú? Nik ťa neodsúdil?“ Odpovedala: „Nik, Pane.“ A Ježiš jej povedal: „Ani ja ťa neodsudzujem. Chod' a už nehreš!“

Jn 8, 1-11

24. marec 2013 - Kvetná nedeľa - Nedeľa Utrpenia Pána

Č1 - Pán, Jahve, mi pomáha, preto nebudem zahanbený. Iz 50, 4-7

R - Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?

Ž 22

Č2 - Uponížil sa, stal sa poslušným až na smrť až na smrť na križi...

Flp 2,6-11

Ev - Potom vzal chlieb, vzdával vd'aky, lámal ho a povedal: „Toto je moje telo, ktoré sa dáva za vás. Toto robte na moju pamiatku.“ Podobne po večeri vzal kalich a povedal: „Tento kalich je nová zmluva v mojej krvi, ktorá sa vylieva za vás.“

Lk 22,14-23,56

31. marec 2013 - VEĽKONOČNÁ NEDEĽA Pánovho Zmŕtvychvstania

Č1 - Boh ho tretieho dňa vzkriesil a dal mu, aby sa zjavil... Sk 10,34a.37-43

R - Toto je deň Krista Pána, radujme sa, Aleluja.

Ž 118

Č2 - Myslíte na to, čo je hore, nie na to, čo je na zemi! Kol 3,1-4

Ev - Mária Magdaléna prišla k hrobu a videla, že kameň je z hrobu odvalený. Prišla k Šimonovi Petrovi a povedala: „Odniesli Pána z hrobu a nevieme, kde ho položili.“ Peter s druhým učeníkom prišli k hrobu a videli tam položené plachty aj šatku, ktorú mal Ježiš na hlave. Ešte totiž nechápali Písmo, že má vstať z mŕtvych.

Jn 20, 1-9

Farská kronika

od 26. januára 2013
do 25. feburára 2013

**Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:**

Diana Agnesa Daubnerová
Lukáš Kvičala
Timotej Palme
Eliška Podolanová
Tobias Turčan
Matúš Kalaj
Kristína Orlíková
Sofia Súkeníková

**S kresťanskou nádejou na stretnutie
vo večnosti sme sa rozlúčili
so zomrelými:**

Ivan Galbavý, 69 r.
Ján Valach, 75 r.
Ján Sobola, 85 r.
Želmíra Manáková, 89 r.
Alojz Šimo, 70 r.
Božena Damulová, 65 r.
Margita Zajačková, 64 r.
Antónia Barjaková, 71 r.
Helena Meszárosová, 93 r.
Marian Chvojka, 70 r.
Mária Švajlenková, 75 r.
Helena Riedlová, 84 r.
Anton Pochyba, 74 r.
Ľudovit Vöröš, 83 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením
BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Teologický poradca:

Mgr. Martin Dado, dekan

Zodpovedný redaktor, sadzba:

Mgr. Alojz Vlčko,
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com
tel.: 0902 202 898

Vedúca vydania:

Mgr. Petra Humajová

Redaktori:

M. Melicherčíková, A. Gálová,
A. Karaková, Mgr. E. Blašková

Kontakt:

web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej,
Mariánska 4, 971 01 Prievidza
tel.: 046 / 542 28 01

Náklady na tlač:

cca. 0,40 € (12,05 Sk)

Fotografie: titulná strana—archív
DCM Maják (P. Kočík), str. 2 hore a
dole - M. Humajová, str. 2 v strede
- M. Reiselová, str. 15 - sxc.hu,
zadná strana - M. Melicherčíková

Tlač: PATRIA l., spol. s r. o.

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo
výberu a úpravy príspevkov.
Rukopisy nevraciamy.

ČAKÁM ŤA!

Rio2013

SVETOVÉ 2013 DNI MLÁDEŽE

WORLD STAGE
RIO DE JANEIRO
23. - 28. JÚL

- FIESTA MLADÝCH S PÁPEŽOM
- LETO V RYTME SAMBY
- FAREBNOSŤ CIRKVI
- DOBRODRUŽSTVO
- OMŠA NA PLÁŽI

SLOVAK STAGE
RUŽOMBEROK

26. - 28. JÚL
- COPACABANA POD ČEBRAŤOM
 - STRHNUTIE MASKY VIERY
 - KAUKA CYRIL A METOD
 - POSLANIE UČENÍKOV
 - PRÍCHUŤ MISÍ

WWW.RIO13.SK

IX. skautský ples

9. február 2013, Dom kultúry Necpaly

